

O d ô v o d n e n i e :

I.

S ť a ť n o s ť n á a r g u m e n t á c i a

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2020 doručená ústavná sťažnosť (vedená pod sp. zn. Rvp 1508/2020) [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpená advokátom Mgr. Petrom Kupkom, Hlavná 23, Trnava (ďalej len „právny zástupca“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Asan 13/2019 z 24. marca 2020 (ďalej len „prvé napadnuté uznesenie“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Asan 24/2019 z 7. apríla 2020 (ďalej len „druhé napadnuté uznesenie“), (spolu ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že:

a) najvyšší súd prvým napadnutým uznesením zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 20 S 110/2018-30 zo 6. decembra 2018, ktorým krajský súd odmietol správnu žalobu sťažovateľky, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Trnava, odboru opravných prostriedkov (ďalej len „žalovaný“) č. OU-TT-OOPI-2018/002450-02 zo 4. januára 2018, ktorým žalovaný zamietol odvolanie sťažovateľky a potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Trnava, odboru všeobecnej vnútornej správy, oddelenia priestupkov (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. OU-TT-OVVS2-2017/010046, Pr. č. 282/2017 z 10. mája 2017, ktorým prvostupňový správny orgán konanie o priestupku na úseku slobodného prístupu k informáciám

podľa § 42a ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) zastavil podľa § 76 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom;

b) najvyšší súd druhým napadnutým uznesením zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu č. k. 20 S 109/2018-31 zo 6. decembra 2018, ktorým krajský súd odmietol správnu žalobu sťažovateľky, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OOP1-2018/002450-01 zo 4. januára 2018, ktorým žalovaný zamietol odvolanie sťažovateľky a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. OU-TT-OVVS2-2017/010046, Pr. č. 283/2017 z 10. mája 2017, ktorým prvostupňový správny orgán konanie o priestupku na úseku slobodného prístupu k informáciám podľa § 42a ods. 1 zákona o priestupkoch zastavil podľa § 76 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom.

3. Sťažovateľka tvrdí, že prvostupňový správny orgán (Okresný úrad Trnava, odbor všeobecnej vnútornej správy, oddelenie priestupkov) pri prejednávaní priestupku na úseku slobodného prístupu k informáciám na základe návrhu sťažovateľky, v ktorom ako páchatel'ov označila [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] – [REDACTED], a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] – [REDACTED], mal postupovať a následne rozhodnúť v správnom konaní nezákonne okrem iného tým, že mal zasiahnuť do jej majetkových práv.

4. Sťažovateľka tvrdí, že prvostupňový správny orgán nepostupoval podľa § 57 ods. 1 a 2 zákona o priestupkoch a neprejednal vec v spoločnom konaní, ale voči každému obvinenému konal pod samostatným číslom priestupku (Pr. 282/2017 a Pr. 283/2017) a vo vzťahu ku každému obvinenému vydal samostatné rozhodnutie, ktorým bolo v oboch prípadoch konanie zastavené, pričom v obidvoch rozhodnutiach zároveň uložil sťažovateľke povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16 €.

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že „... žalovaný a prvostupňový správny orgán tým, že nepostupoval v administratívnom konaní v súlade s § 57 zákona o priestupkoch, nesprávne a nezákonne uložil sťažovateľke trovy konania, a takýmto postupom uložil sťažovateľke vyššiu povinnosť, ako pripúšťa zákon o priestupkoch; preto sťažovateľka tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch, čím je daná jej žalobná legitimácia. Podľa názoru sťažovateľky, v prípade, ak by žalovaný a prvostupňový správny orgán postupoval v súlade s § 57 zákona o priestupkoch, o trovách konania by voči sťažovateľke rozhodol len raz a to vo výške 16 eur, pričom nezákonným postupom jej uložil trovy konania celkovo vo výške 384 eur (ktoré i riadne a včas štátu uhradila)(predmetom súdneho prieskumu sú rozhodnutia, v ktorých boli uložené (zaplatené) trovy konania vo výške 160 eur).“.

6. Ústavný súd k sťažovateľkou namietaným trovám konania vo výške 384 €, prípadne 160 € uvádza, že prvostupňový správny orgán rozhodol o jej návrhu na prejednanie priestupku dvomi rozhodnutiami (voči každému obvinenému samostatným) a v každom jej tak uložil povinnosť uhradiť trovy priestupkového konania vo výške 16 € (v súhrne 32 €).

7. Sťažovateľka ďalej uvádza, že napadnuté uznesenia „... nie sú správne, nie sú náležité odôvodnené, sú prejavom arbitrárnosti, keďže najvyšší súd sa v týchto rozhodnutiach nevysporiadal riadne so všetkými skutkovými tvrdeniami a rozhodnutia tak neposkytujú presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, javia sa ako nekonzistentné, pričom neposkytujú racionálne závery, a preto ich sťažovateľka považuje za nespravodlivé a nepresvedčivé“.

8. Napokon sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vydal nález v znení:

„1. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základné právo na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.03.2020, sp. zn. 6 Asan 13/2019 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.04.2020, sp. zn. 4 Asan 24/2019 porušené boli.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.03.2020, sp. zn. 6 Asan 13/2019 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.04.2020, sp. zn. 4 Asan 24/2019 zrušuje a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľke priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet advokáta sťažovateľky, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

9. Najvyšší súd v prvom napadnutom uznesení uvádza, že jeho úlohou je „... ustáliť, či krajský súd rozhodol v súlade so zákonom, keď odmietol žalobu žalobkyne s odôvodnením, že žalobkyňa nie je oprávnenou osobou na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia, keď rozhodnutím o zastavení konania z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, nebola ukrátená na právach.

... Aktívna vecná legitímácia žalobcu v zmysle § 177 ods. 1 a § 178 ods. 1 SSP v sebe zahŕňa dva predpoklady, ktoré musia byť splnené kumulatívne, a to postavenie účastníka v administratívnom konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy a súčasne ukrátenie na subjektívnych právach spojené s vydaním napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy. Ukrátenie na individuálnych právach sa musí prejavovať v subjektívnej sfére žalobcu.

... Aj keď navrhovateľ... je podľa § 72 uvedeného zákona účastníkom konania o priestupku, osobou, ktorá by v zmysle ustanovení Správneho súdneho poriadku mohla byť rozhodnutím o priestupku potenciálne ukrátená na svojich právach, je osoba obvinená z priestupku, resp. osoba, ktorá sa mala, podľa tvrdenia navrhovateľa, priestupku dopustiť.

Žalobkyňa nemohla byť ukrátená na svojich právach, pretože rozhodnutie o zastavení konania z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, sa osobne netýka osoby žalobkyne a svojimi účinkami neovplyvňuje jej právnu pozíciu. Rozhodnutím žalovaného

nebolo rozhodnuté o žiadnych právach alebo povinnostiach žalobkyne, z čoho vyplýva, že týmto rozhodnutím žalobkyňa nemôže byť ani ukrátená ani dotknutá na svojich právach, t.j. rozhodnutie nezasahuje do jej právnej sféry ani nespôsobuje zmenu jej právneho postavenia.“.

10. Ďalej najvyšší súd poukazuje na judikatúru najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sži I/2011 z 31. mája 2011: *«„... Ak určité osoby majú možnosť vyvolať priestupkové konanie svojim návrhom, tak potom prejednanie priestupku je výlučne v záujme týchto osôb. Avšak tento ich záujem na potrestaní páchatel'a nie je také právo, ktorého ochrany by sa mohli domáhať podľa druhej hlavy piatej časti OSP.“* Toto rozhodnutie prešlo testom ústavnosti, keď ústavný súd v rozhodnutí sp.zn. IV.ÚS 143/2012 z 15. marca 2012 uviedol, že v danom prípade najvyšší súd náležite vysvetlil, prečo sťažovateľ, na základe návrhu ktorého bolo začaté konanie o priestupku, aj keď bol účastníkom tohto konania, nemohol byť rozhodnutím ministerstva vnútra ukrátený na svojich právach a podanú ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Otázkou aktívnej vecnej legitímácie v prípade prieskumu rozhodnutí správnych orgánov trestného charakteru, ktoré konania boli zastavené, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal v rozhodnutí sp.zn. 1 Sžo 233/2009 zo dňa 22. februára 2011, zverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 27/2012 a v rozhodnutí sp.zn. 6 Asan 3/2017 zo dňa 14. júna 2018, zverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 9/2019, z ktorých vyplýva, že predmetom súdneho prieskumu na návrh žalobcu - poškodeného nemôže byť rozhodnutie žalovaného o zastavení priestupkového konania, z dôvodu, že obvinenému nebolo preukázané spáchanie skutku, ktorý sa mu kládol za vinu. Citovaný právny názor považoval za ústavnokonformný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (napr. uznesenie č.k. I.ÚS 369/2018-8 zo 14. novembra 2018).

... V prejednávanej veci dospeli k záveru, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, preto správny orgán prvého stupňa rozhodol tak, že konanie zastavil a žalovaný následne jeho rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobkyne zamietol. Uvedený výrok je výrokom o merite veci. Výrok o náhrade trov správneho konania, ktorým bola žalobkyni uložená povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 16,- Eur podľa § 79

ods. 1 zákona o priestupkoch, je výrokom, ktorý je výrokom o merite veci určovaný, teda od neho závisí. V danom prípade bola žalobkyni uložená predmetná povinnosť v zmysle cit. zákonného ustanovenia, nakoľko bola navrhovateľkou v priestupkovej veci, v ktorej obvinený z priestupku nebol uznaný vinným. V zmysle § 79 ods. 1 druhej vety zákona o priestupkoch trovy konania sa uhrádzajú paušálnou sumou, ktorú ustanoví Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky po dohode s Ministerstvom financií Slovenskej republiky všeobecne záväzným právnym predpisom. Oba uvedené výroky vytvárajú celok, ktorý je najdôležitejšou časťou rozhodnutia, nakoľko sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania, samotná podstata veci je však zachytená vo výroku o merite. Výrok o trovách správneho konania naň síce obsahovo nadväzuje, ale nie je spôsobilý existovať samostatne bez meritórneho výroku o samotnom výsledku konania, nemôže byť preto vnímaný ako samostatný predmet súdneho prieskumu, ktorý by v tomto prípade zakladal aktívnu legitimáciu žalobkyne na podanie žaloby v uvedenej časti.

... Najvyšší súd Slovenskej republiky námietky sťažovateľky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú a právnu správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.»

11. Najvyšší súd v druhom napadnutom uznesení dopĺňa, že „... S ohľadom na charakter a štruktúru rozhodnutia je zrejmé, že výrok o zastavení konania o priestupku predstavuje hlavný, primárny výrok daného rozhodnutia a výrok o trovách konania a nárokoch poškodeného sú závislé, sekundárne výroky, ktoré sa naň viažu.

... Správny súdny poriadok vymedzuje účel podania správnej žaloby v ustanovení § 177, pričom tento prioritne smeruje k ochrane subjektívnych práv žalobcu. Z logiky veci vyplýva, že ochrany subjektívnych práv sa môžu dovolávať iba tie subjekty, o ktorých práva, právom chránené záujmy a povinnosti sa v prejednávanej veci jedná. Inými slovami povedané, v prípade ochrany subjektívnych práv, táto prislúcha iba fyzickým a právnickým osobám, ktoré tvrdia, že na nich boli ukrátené ako účastníci administratívneho konania.

... všeobecnou správnu žalobou sa žalobca buď domáha ochrany svojich subjektívnych práv (§ 177 ods. 1 SSP), alebo sa domáha ochrany zákonnosti (§ 177

ods. 2 SSP), pričom ochrany zákonnosti sa môžu domáhať len prokurátor, alebo subjekt na to výslovne oprávnený zákonom.

... v danom prípade, kedy vystupuje v pozícii žalobcu navrhovateľ, na návrh ktorého bolo začaté konanie o priestupku podľa § 68 ods. 1 zákona o priestupkoch, neexistuje právna norma, ktorá by výslovne splnomocňovala takúto osobu na podanie správnej žaloby.

... k aktívnej žalobnej legitímácii fyzických a právnických osôb Správny súdny poriadok v ustanovení § 178 ods. 1 SSP vymedzuje dve základné podmienky, ktoré musia byť splnené kumulatívne, a to podmienku účasti v administratívnom konaní, v ktorom bolo vydané žalobou napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy a podmienku ukrátenia na subjektívnych právach žalobcu, spojené s vydaním žalobou napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy. Správny súd je povinný posudzovať splnenie uvedených podmienok na strane žalobcu v každom štádiu súdneho konania.

... žalobkyňa bola normatívne vymedzeným účastníkom administratívneho (priestupkového) konania v postavení navrhovateľa podľa § 68 ods. 1 zákona o priestupkoch, čím splnila prvú podmienku vyplývajúcu z § 177 ods. 1, resp. § 178 ods. 1 SSP.

Druhým predpokladom... je ukrátenie na individuálnych právach, ktoré sa musí prejavovať v subjektívnej sfére žalobcu. Pod pojmom subjektívne právo je potrebné rozumieť vlastné hmotné alebo procesné práva alebo právom chránené záujmy konkrétneho žalobcu, ktoré mu priznáva osobitný právny predpis. Inými slovami vyjadrené, fyzická alebo právnická osoba sa nemôže všeobecnou správnu žalobou domáhať ochrany subjektívnych práv inej osoby, resp. pod jej subjektívne práva nemožno podradiť také účinky rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy, ktoré neovplyvňujú jej právnu pozíciu, t.j. nezasahujú do jej právnej sféry, ani nespôsobujú zmenu jej právneho postavenia (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 SŽi 10/2009 zo dňa 21. apríla 2010, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 SŽi 2/2011 zo dňa 30. marca 2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 SŽo 434/2009 zo dňa 28. septembra 2010, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 SŽi 2/2011 zo dňa 24. februára 2011).

...Výrok o trovách správneho konania... nie je spôsobilý existovať samostatne bez meritórneho výroku o samotnom výsledku konania, nemôže byť preto vnímaný

ako samostatný predmet súdneho prieskumu, ktorý by v tomto prípade zakladal aktívnu legitimáciu žalobkyne na podanie žaloby v uvedenej časti.“.

II.

Relevantná právna úprava

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

16. Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

20. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

21. Podľa čl. 36 ods. 2 listiny kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takého rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nemožno vylúčiť preskúmavanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd podľa Listiny.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

23. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

24. Podľa § 57 ods. 1 zákona o priestupkoch ak sa páchatel dopustil viacerých priestupkov, ktoré je príslušný prejednať ten istý orgán, prejednávajú sa tieto priestupky v jednom konaní...

25. Podľa § 57 ods. 2 zákona o priestupkoch spoločné konanie sa uskutočňuje tiež proti všetkým páchatelom, ktorých priestupky spolu súvisia a ktoré prejednáva ten istý orgán...

26. Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

27. Podľa § 178 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

III.

Predbežné právne posúdenie

28. S tvrdením sťažovateľky, že najvyšší súd sa nezaoberal jej aktívnou procesnou legitimáciou na podanie správnej žaloby, sa ústavný súd nestotožňuje a poukazuje na judikatúru najvyššieho súdu a ústavného súdu (čiastočne spomenutú v I. časti tohto uznesenia), z ktorej v oboch napadnutých uzneseniach najvyšší súd vychádzal a na ktorú odkazuje.

29. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (I. ÚS 218/2019).

30. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným postupom, rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí

relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom, rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti a túto odmietne (IV. ÚS 596/2018).

31. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

32. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd po preskúmaní napadnutých uznesení najvyššieho súdu konštatuje, že tieto nie je možné s poukazom na ich odôvodnenie a na dôvody v nich uvedené považovať za svojvoľné či arbitrárne. Podľa posúdenia ústavného súdu sa v nich najvyšší súd jasným a dostatočným spôsobom s námietkami sťažovateľa vysporiadal a svoj právny názor odôvodnil ústavne akceptovateľným spôsobom. Uvedené napadnuté uznesenia najvyššieho súdu podľa posúdenia ústavného súdu nenesú znaky svojvoľnosti (arbitrárnosti) alebo ústavnej neudržateľnosti v dôsledku zjavných pochybení alebo omylov. S prihliadnutím na už uvedené, ako aj na všetky okolnosti danej veci preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

33. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2021

Robert Šorl
predseda senátu